[Bernh. v. Beskow]

Enkedronning Desideria.

THE LIBRARY OF CONGRESS
1800

Personalier

over

Hendes Majestæt Enkedronning

Eugenia Bernhardina Desideria,

da hendes jordiske Levninger nedsattes

i Ridderholmskirkens Kongegrav

den 11te Januar 1861.

(Efter offentlig Foranstaltning oversat fra Svensk).

Christiania.

Det Steenske Bogtrykkeri.

1861.

Den tause Bolig, som er vor timelige Vandrings sidste Maal, men ogsaa Himlens Forgaard, skal nu aabnes forat modtage Støvet af en Dronning, der gjennem tre Slægtled, som Ægtefælle, Moder og Bedstemoder, har været forbundet med Broderrigernes sidstregjerende Konger. Vore Aarbøger kjende kun eet eneste Tilfælde af lignende Art, nemlig da Kong Carl X Gustavs Gemalinde, ligesom nu Carl Johans, bortgik i samme Alder, efterat have seet Søn og Sønnesøn kronede, dog ikke som her, med Dobbeltkronen.

Hvor ofte end et Blik paa Graven tilbagekalder os Forsynets underbare Ledelse af et hensvundet Liv, saa skeer dette dog fortrinsviis, naar store og omvexlende Skjæbner have udmærket den Hedengangnes Bane. Ingen, som nu lever paa Europas Throner, har gjennemgaaet saa store Omskiftelser, som den Fyrstinde, om hvis sammenfaldne Støvhytte vi her ere forsamlede, Ingen har under Omvæltningerne bevaret en mere uforandret indre Ro, den Ro, som kun vindes ved et godt Hjertes Fortrøstning til en høiere Magt. Fra hendes Vugge ved Middelhavets Strande til hendes Grav ved Mælarsøens; fra Sydens Omstyrtningsstorme, der ombruste hendes Barndom, til hendes Livssol udsluktes i Nordens stille Vinterkveld; fra det private Livs skyfrie Ungdomslege til den misundte Glands ved Verdensherskerens Hof; fra den søde Følelse, at vide sig Gjenstand for den ømmeste Forældre- og Sødskend-Kjærlighed, til den høiere, at modtage tvende Broderfolks Hyldest som en elsket Landsmoder, hvilken Kjede af de forskjelligste Livsforhold, af stedse vexlende Indtryk, af nye og hensyns-

fulde Forpligtelser at opfylde! Og under disse mangfoldige Charakterens og Hjertets Prøvelser, har selv ikke Partiaanden eller Misundelsen formaaet at kaste en Tanke af Skygge paa Handlinger, der bære den rene Samvittigheds Stempel, den stille Dyds Kjendemærker. Denne Retfærdighed vil Efterverdenen, ligesom vi yde Mindet af den i Livet stormægtigste Dronning og Frue, Eugenia Bernhardina Desideria, Sveriges, Norges, de Gothers og Venders Enkedronning.

Af Naturen var hun rigt begavet med de Egenskaber, der pryde hendes Kjøn: Forstand og Ynde, Livlighed og Følelse, Sjælsgodhed, og en lige saa sikker, som fin Dømmekraft. Disse Naturgaver vandt hos hende, ved Læsning og ved Kunstsandsens Udvikling under den mest omhyggelige Opdragelse, en Uddannelse, der svarede til de straalende Tilskikkelser, som ventede hende, ikke mindre end hendes mest elskede Søster Julia, da de begge forlod Fædrehjemmet, for hver at modtage tvende Kroner. Europas Historie opbevarer intet dertil svarende Exempel, og medens dens Blade skulle vidne for Efterkommerne om, at Folkenes Kjærlighed stadfæstede denne Ophøielse, ville de tillige bekræfte, at de af Forsynet saa høit Udkaarede ogsaa vare usædvanlige Personligheder. Indtil Døden forenede ved den inderligste Sødskendkjærlighed, gjennemgik Dronningerne Desideria og Julia med lige Sjælsstyrke denne Prøvelsens Bane, der især blev tung for den Sidstnævnte, da den endtes med Tabet af Fædreland og Throne, hvilke Skjæbnens Slag hun bar med uboiet Sjælshøihed. Men maaskee var Banen ikke lettere for den af Skjæbnen mere begunstigede Søster, da hun, paa Magtens svimlende Høider, bar al timelig Lykke med samme stille Sjælsligevægt, med samme fordringsløse Væsen, samme Velvillie og Godhed mod Alle, hvilke Dyder hos hende vare uforanderlige Charakteertræk.

Sjelden er Nogen ganske lykkelig uden at fortjene det. Er Kunsten at være lykkelig saa sjelden, da kommer det maaskee deraf, at den forudsætter et lige Maal af Forstand og Godhed, medens ialmindelighed en af Delene er over-

veiende, selv hos de Bedste. Hos Dronning Desideria vare de fuldkommen i Ligevægt, og bestemte Villiens Retning, uden at vildledes af den ydre Glimmers Irrlys, eller af det Dunstbillede, som dølger en indre Tomhed, og som Verden kalder Lykke. Et overtydende Beviis herpaa gav hun alt i den Alder, da Ungdommens Drømme sædvanligviis øve al deres Vælde, idet hun tilbageviste Ægteskabstilbud fra en Mand, der inden faae Aar skulde have ladet hende dele en Keiserthrone. Hun anede en virkeligere, varigere Lykke. Hun beundrede Hæderen og Heltemodet, men blot i Forening med Menneskelighedens skjønneste Dyder; hun ønskede, at Straaleglandsen fra Seierherrens Vaabenry skulde mildnes ved Ædelmod, Retfærd og Menneskekjærlighed. Hun ventede Den, der skulde forene disse Egenskaber. Han kom, og hun skjænkede den af Seiervinderens Laurbær og af Menneskekjærlighedens Olieblad dobbelt kronede unge Helt sit Hjerte og sin Haand.

Et Mellemrum af Fred, saa sjeldent i denne Tidsperiode, forundte de Nyformælede at nyde den huslige Lykkes Glæder, under det pragtfulde Liv, som fyldte hvad man dengang kaldte Verdens Hovedstad. Deres Bolig var et Samlingssted for de største Berømtheder ved Hoffet, i Staten og Krigshæren, i Videnskab og Kunst, ligesom ogsaa for dem, der førte Aandrighedens og Yndets Scepter, og hvis Magt — den ikke mindst indflydelsesrige — deledes af det straalende Par, som nu aabnede sine Sale til et nyt Foreningspunkt for Alt, hvad Verdenshersker-Staden eiede af mest Udmærket. Deres Lykke naaede sin Høide, da der fødtes dem en Søn, hvis ærefulde Fremtidsbane allerede syntes forudbetegnet ved det Navn, han tillagdes, et Navn, fremmed for Syden, men tilhørende en af Ossian besjunget Heltestamme, og nu atter af Forsynet bestemt til, blandt Nordens Fjelde, at fæstes ved en ny Kongerække.

Den unge Helte-Hustrus rolige Lykke blev dog ikke uforstyrret. Krigsluen blussede op paany, og gjennem lange Aar maatte hun bæve for de Farer, hvoraf hendes Elskede paa Slagmarkerne var omgivet. At de derfra hjemilende

Bud vare ligesaamange Tidender om Seier, stilnede kun øieblikkeligt det elskende Hjertes Uro. Efter ti Aars Kampe, kun afbrudte af saa roligere Mellemrum, kaldtes hendes Ægtefælle til en ny Bane, ved en af disse underbare Tilskikkelser, sjeldne i Verdenshistorien, men hvorpaa dog hin Statsomvæltningens Tid var saa rig. Et ædelt, tappert og frisindet Folk, i Nordpolens Nærhed, søgte i sine forrige Fienders Rækker den Fyrste, der skulde bevare dets Frihed og Selvstændighed. Intet skildrer bedre end dette Træk det høie Sind saavel hos Svenskerne, som hos Gjenstanden for deres Hyldest. De søgte en Helt, hvem ikke Fødselen, men, hvad der var vigtigere, Naturen havde bestemt til Konge: de vilde helst adlyde Den, som de først havde lært at beundre. Og hvor stor maatte Han da ikke være som Menneske, naar han, skjøndt væbnet mod dem, dog havde erobret sine forrige Modstanderes Agtelse og Kjærlighed i den Grad, at de vilde anbetroe ham Styrelsen af deres Skjæbner? Derfor blev ogsaa Carl Johans Reise til hans nye Fædreland et Krigerens og Menneskevennens Seierstog. I Westphalen, i Hannover, i Hansestæderne, paa Sjælland, overalt, hvor han forhen havde ført Krigshære, — og hans Færd gik blot gjennem saadanne Lande — modtoges han ikke som en fremmed Hærfører eller Thronfølger, men med den Følelse, hvormed man gjenseer en mild Beskytter, hvis Styrelse har afvendt Krigens Ulykker, og hvis Dyder have tilvundet ham Folkenes Kjærlighed og Beundring.

Veien banet ved et saadant Ry, hilsedes han i sit nye Hjemland med samme Følelser, kun forøgede ved Forhaabningernes Begeistring. Did fulgte ham inden kort Tid hans Gemalinde og hans Søn. De modtoges af Folket med en Kjærlighed, som et siden den Tid henrundet halvt Aarhundrede ikke har formaaet at kjølne; de favnedes med faderlig Ømhed af den sidste Vasa-Konge, og den nykomne Kronprindsesse fandt i hans Dronning en Veninde. Alt syntes at love en rolig og lykkelig Fremtid, dersom en saadan havde været mulig under en Verdensherskers Overmagt, hvis Statskunst forblev fremmed for Ordene Frihed og Fred,

de nødvendigste Vilkaar for Sveriges daværende Selvbestaaen. Sveriges Thronfølger havde, som det sig burde, nægtet ham Vasal=Eed. Ikke destomindre erkjendte Keiseren ikke Sveriges Ret til selv at bestemme sin Skjæbne; han saae i Sveriges Konge blot en Vasalfyrste, pligtig at rette sig efter hans Sendebuds Forskrifter; en Krigserklæring mod England blev aftvungen, samtidigt med Fordring paa svenske Søfolk til den franske Flaades Bemanding; franske Opsynsmænd forordnedes over Sveriges frie Handel; vore tydske Landskaber blev besatte, Embedsmændene fængsledes, vore Tropper bortførtes som Krigsfanger. En uafviselig Nødvendighed forelagde Carl Johan Valget mellem at opoffre det Lands Frihed og Selvstændighed, som han havde svoret at forsvare, eller at reise sig mod et Tryk, der hvilede over alle frie og selvstændige Folk. Han valgte det Sidste. Seirene ved Grosbeeren, Dennevitz og Leipzig gjengave de frie Nationaliteter deres Ret.

Der gives indre Kampe, ubemærkede af Verden, men ikke lettere at udkjæmpe end de, som forskaffe et udødeligt Navn. En saadan er hos Helten Kampen mellem Kjærlighed til det Land, hvor hans Vugge stod, og Pligterne mod det nye Fædreland, der har kaldet ham til sit Værn og sin Støtte. Hos Seierherren dækkes ofte denne Strid af Laurbær, hos hans Viv alene af Taarer. Vi vide, at Dronning Desideria aldrig svigtede i sin Kjærlighed til Sverige, endskjøndt hun med blødende Hjerte saae det i Strid med sit gamle Fædreland. Den Maade, hvorpaa hun forenede Pligterne mod den Regent=Slægt, som havde grundlagt hendes Æts Lykke, og mod det Kongehuus, der havde optaget hende som Datter; imellem det Land, hvor hun saae Lyset, og det, der havde kaldet hende til en Throne, erhvervede hende ikke alene hos os, men ogsaa blandt det Folk, som hun maatte forlade, en Anerkjendelse, hvilken endnu den Dag i Dag bringes hende af de fra hin skjæbnesvangre Tid gjenlevende Vidner. Af Keiserhusets Medlemmer, saavelsom af den hellige Ludvigs Slægt, der indtog Thronen efter Cæsarheltens Fald, — og det enten Re=

gentfamilierne og Folkene befandt sig i Strid eller i Venskabsforbund, — mødtes den svenske Kronprindsesse, senere Dronning, med al den Agtelse, man skylder en ved høie Pligters værdige Opfyldelse fredlyst Personlighed.

De politiske Storme lagde sig omsider, og det Tidspunkt nærmede sig, da Dronning Desideria udelukkende kunde tilhøre sit nye Hjemland, og de dyrebareste Gjenstande for hendes Omhed. Hendes Ægteherre havde besteget Nordens forenede Throner, hendes Søn havde gjort den Eriksgade gjennem Europa, under hvilken hans sjeldne og elskværdige Egenskaber ei alene havde erobret en frivillig Hyldest af fremmede Folkeslag, men, hvad der var mere, han selv havde vundet det Hjerte, som skulde skabe hans Livs Lykke, og vinde Broderfolkenes Ærefrygt og Hengivenhed. Dronning Desideria, som var ilet sin Søn til Møde under hans Reise, opnaaede nu sine Ønskers høieste Maal, da hun selv kunde hjemføre hans Brud til Den, hendes Hjerte havde valgt, til en Heltekonges faderlige Favn. Mange mindes endnu den Henrykkelse, hvormed den sextenaarige Fyrstebrud hilsedes, da hun landsteg paa Mælarens Strand, i sine Forfædres ældste Hjemland. Det var som om et eneste Hjerte slog i hele Nationen, ved Synet af den blomstrende Ætling af Vasas gamle Stamme, den skjønne Heltedatter af den ædleste, riddelige Fyrste fra Napoleons Seiersdage. Det var en høitidelig Stund for Alle, dog mest for Moderhjertet, da i Templets Helligdom, under tvende Folks Forbønner, Oscars og Josephines Hænder sammenlagdes til en Forening, som sjelden er funden lykkeligere i Kongers Bolig, en Pagt, hvis Deeltagere indtil det sidste have gjort disse Skriftens Ord til Sandhed: „Hvor Du gaaer hen, did vil jeg ogsaa gaae, hvor Du bliver, der bliver ogsaa jeg."

De rolige, fredsæle Aar, som nu fulgte, ville uden tvivl i vore Aarbøger blive optegnede blandt Nordens lykkeligste Tider. Det var i dem den kongelige Patriarch, efter Tempeltalerens skjønne Lignelse, fra sin Klippethrone fredhilsede al Verden og velsignede sine Folk, det

var i denne Tid de unge Skud opspirede fra Carl Johans og Vasas sammenvoxende Heltestamme, forat gjenoplive Fædrenes mandige Dyder, og tage i Mødrene-Arv den Magt, som hersker over Hjerterne. Dronning Desideria, hvis Lykke var uadskillelig fra, hvad hun ansaae at være Fædrelandets, nød den med en Ægtefælles, Moders og Dronnings forenede Følelser, indtil ogsaa denne Glæde forhøiedes ved det Held, at blive hilset som Stammemoder for en ny Kongerække. Hvorledes hun bar al denne Udmærkelse, derom vidner, blandt andet, en Begivenhed, der er eneſtaaende i sin Art, nemlig da Folkets Udvalgte eenstemmigt anholdt om, at hun, der havde været fraværende ved sin Gemals Kroning, nu særskilt maatte i Templet vorde prydet med Kronen. Det kan antegnes blandt usædvanlige Tildragelser, i alle Tider og Lande, at en ikke regjerende Dronning er paa Folkerepræsentationens Begjæring bleven Gjenstand for en saadan Hylding.

Det blev ikke den eneste. Vant til ved sin Gemals Side at deeltage i de fredelige Seierstog, de Carlsfarter gjennem Rigets Landskaber, selv de fjerneste, som Carl Johan den Tid ofte foretog, modtog ogsaa hans Dronning overalt uforstilte Beviser paa Ærefrygt og Hengivenhed. Senere fortsatte hun alene disse Besøg blandt et Folk, som hun oprigtigt elskede. Hendes Vei betegnedes af Velgjerninger i Armodens og Lidelsens Boliger. Da Aarene omsider nægtede hende at forlade Hovedstaden og dennes Omegn, glædedes hun ved de Hilsener, der fra de forskjelligste Egne af Landet bragtes hende ved de til Rigsmøderne forsamlede Repræsentanter, ligesom disse igjen rørtes ved den hjertelige og ukunstlede Deeltagelse, hvormed hun underrettede sig om deres private Forholde, deres Hustruer og Børn. Thi hun glemte ikke dem, hun engang havde seet, og disse frydede sig igjen ved at eie en Plads i hendes mindegode Hjerte. Ved sine Besøg hos det ædle og frisindede Folk, hvis Skjæbner hendes høie Ægtefælle havde forenet med vore, modtog hun ligesaa umiskjendelige og eenstemmige Vidnesbyrd paa Erkjendtlighed og Agtelse. Vis-

selig har ingen Nordmand, ligesaa lidt som nogen Svensk, forladt hende uden at bevare et Indtryk af hendes forekommende Godhed.

Men den sidste Prøvelsernes Tid kom. Den Ægtefælle, hvis glimrende Livsbane hun næsten et halvt Aarhundrede havde delt, lagde sit laurbærkronede Hoved til Hvile. Ved denne smertelige Skilsmisse søgte hun sin Trøst i Religionen, og i det Fremtidshaab, som havde beroliget den store Hedengangne, at han efterlod Omsorgen for Alt, hvad han havde kjært, i Oscars Hænder. Nogle fredelige Aar hengik, hvorefter Dødsbudene om Thronen atter gjentoges i forøget Maal. Den gamle Dronning saae en Sønnesøn, paa hvem Naturen og Kunsten havde ødslet de skjønneste Gaver, før Tiden vandre bort; hun saae en spæd Spire der var bestemt til engang at bære de forenede Rigers Kroner, hastigt at gaae ud. Disse Dødsoffre vare dog kun Forbud paa et endnu større: det for Moderhjertet haardeste Slag, da den eneste Søn bortreves fra en Hustru, hvis Omhu og Vaagen ved Dødsleiet savner sin Lige i Omhed og Selvopoffrelse; — fra sørgende Børn og Undersaatter, fra en i dens rigeste Udvikling afbrudt Regentbane, egnet til vedvarende for Norden at berede Ære og Lys, Frihed og Selvstændighed. Skjønt hældende mod Graven, holdtes hun ogsaa nu oppe ved det samme Fremtids-Syn, der betryggede Broderrigernes Forhaabninger, idet en ridderlig Sønnesøn greb Scepteret, for med Kraft og Mod at fuldføre, hvad Farfader og Fader havde grundlagt. Tilsidst glædedes hendes Hjerte ved en ny Ættegrens Tilvært, pleiet af Aandrighed og Ynde, og de kjære Navne Gustav og Oscar fremtindrede atter som lovende Stjerner mellem Savnets og Sorgens Skygger.

Imidlertid begyndte Varsler at antyde, at den kongelige Stammemoder nærmede sig Maalet for den jordiske Vandring. Et Fald, hun havde gjort i sin Have ved Rosersberg, rystede hendes hidtil usædvanligt jævne Helbred. Denne syntes dog efterhaanden at gjenvindes, og hun viste sig endog i den seneste Tid ofte offentligt med en Interesse og en Liv=

lighed, usædvanlig for hendes Alder. Den Forestilling, at en kongelig Persons Plads er blandt Folket, ikke i eensom Stilhed, og en fra Syden medbragt Lyst til at see Folkeliv, bevægede hende til disse Besøg ved offentlige Sammenkomster, hvor man da ogsaa gjerne saae den venlige Landsmoders Nærværelse. Der var ligesom en taus Forstaaelse mellem hende og Folket, en Hjertets Tiltrækningskraft, som ikke behøvede Ord for gjensidigt at fattes og paaskjønnes. Mindst vilde den gamle Dronning savnes der, hvor Skyldighed og ældgammel Skik foreskrev Saadant, og dem, som af Omsorg for hendes Helbred og Alderdom bad hende ikke overanstrænge sine Kræfter, svarede hun: „Jeg har altid Kræfter til at gjøre, hvad Pligten kræver."

I det Hele maa det dog vel siges, at fra Kong Oscars Dødsstund blev Dronning Desiderias Liv ikke mere, hvad det havde været. Et ømmere Forhold mellem Moder og Søn kan ikke tænkes. Han var hendes kjæreste Formaal, hendes første og sidste Tanke, og han gjengjældte denne Ømhed med tilsvarende sønlig Ømhed. Naar der kom et Ilbud, af hvis Aasyn Moderen anede en foruroligende Tidende, var hendes første hastige Spørgsmaal altid: „Er Noget tilstødt Kongen?" — Fik hun derpaa et benægtende Svar, saa modtog hun med Ro ethvert andet Budskab, selv om det meldte hende et smerteligt Tab. Hun bar vistnok ogsaa den sidste og tungeste Prøvelse, ved Sønnens Bortgang, med stille Hengivenhed i Forsynets Villie; i hendes ydre Liv mærkedes liden Forandring; hun viste sig med samme Venlighed, hvor man før havde været vant til at see hende; men i hendes Indre var Solen gaaet ned. Ogsaa endtes hendes jordiske Liv uden noget Forbud paa Døden. Det var Aandens umærkelige Overgang fra Støvets Verden til Møde med de længselsfuldt Ventede i Evigheden. Den Tid var inde, da vi feire Frelserens Fødsel. Juleaftenen stundede til. Hendes Tanker sysselsatte sig endnu med de Gaver, hun vilde uddele til de kjæreste Gjenlevende, eller til en trofast Omgivelse. Efter en Aftenfærd i den stjerneklare Kveld vendte hun hjem til Ro, dog ikke til den Ro,

som Nattens Hvile giver, men til den bedre i et Land, hvor ingen Nat er. „Jeg er træt," var hendes sidste Ord. I disse Ord, dette fredstille Farvel til Jorden, ligger et skjønt Livs Forklarelse. Kaldelsen til en høiere Verden var saa øieblikkelig, at kun Een af de Nærmeste, der dog Alle ilede til ved det første Budskab om det truende Tab — kun Een vandt frem tidsnok, for at blive Vidne til den Kjæres Udaanden. Hendes sidste Suk modtoges af den Husvalelsens Engel, hvis forklarede Plads saa ofte har været ved Smertens og Dødens Leie. Den Henslumrende trykkede hendes Haand med et Blik, der udtalte ikke Afsked, men Gjensyn.

Gode Dronningers Bortgang vække i Sverige ikke blot Kongesorg, men Landesorg. Den Maade, hvorpaa Dronning Desideria havde opfattet sin Stilling, forklarer tilstrækkeligt, hvorfor Savnet ogsaa ved hendes Død er trængt hen til saamange Kredse, fra Thronen til Hytten. Med uhildet Blik havde hun bedømt Omfanget og Helligheden af en Dronnings Pligter, og hun havde fundet, at de forat udøves med almindeligt og umisundt Bifald, bedst forenes med Kvindens fordringsløse og stille Bestemmelse. Hun søgte ingen anden Indflydelse, end Velgjørenhedens og Menneskekjærlighedens. Saa ofte hendes Haand viste sig, var den fulgt af en Gave, og hendes Navn hørtes ei i de Fattiges Boliger uden ledsaget af Velsignelser. Maaden at give paa forhøiede Gavens Værd. Hos Ingen har Kronens Glands mindre forandret tidligere Tænkemaade. Hendes gamle Venner, hendes Barndoms Fortrolige, ligesom de fjerneste Slægtninger, omfattedes af hende med samme Ømhed og Omsorg fra Thronen, som i det private Livs mere fordringsløse Forhold. I Magtens Sale røbede den Maade, hvorpaa hun modtog sine Undersaatter, aldrig hovmodig Nedladenhed, men en naturlig og ukunstlet Velvillie, som omfattede Alle med samme Godhed: der fremskimtede mindre det Udtryk af Overlegenhed, som paabyder Ærefrygt, end en Mildhed, som fremkalder Hengivenhed og Glæde, endog hos den Ringeste. Hendes Omgangstone var behagelig, indtagende, afvexlende, og savnede ikke Skjæmtets

Braad, den hun dog ofte holdt tilbage af Forsigtighed, og af Ønsket om ikke at saare. Hun var glad med de Glade, og saae gjerne Lykkelige. Hendes Omdømme om Mennesker var fint og træffende, i de skjønne Kunster røbede hun en fin Følelse, en sikker Takt, hun var mere belæst i sit Fædrelands skjønne Literatur, end Mængden af hendes Kjøn. Hun meddelte sig ikke paa vort Modersmaal, men Folket forstod hende, thi hun talte det ældste og fatteligste Sprog af alle: Hjertets og Deeltagelsens. Dette fandt et Udtryk i de Velgjørenhedsanstalter, som hun omhegnede og understøttede. Det mest rørende Beviis derpaa afgive i denne Stund de af Naturen mangelfuldt udstyrede Børn, der fra Fødselen af have savnet Synets eller Talens Gave, men som dog kjendte og elskede hende, og nu sørgende have fulgt hende til Graven. De kunne ei fatte de Ord, hvormed vi beklage vort og deres Tab, de eie intet andet Udtryk for deres Erkjendtlighed og Savn, end de stumme Taarer, som falde paa deres Beskytterindes Støv. Men deres Bønner for hendes Salighed i en anden Verden, uhørbar for et dødeligt Øre, høres der, hvor hun nu er. Bønhør dem, saavel som vore,

O Du, som over Alle
Den rette Fader er
Du, som naar Sceptre falde,
Dit Scepter evigt bær! —
Forskyd ei os i Sorgen,
Fornem, o Gud, vor Røst!
Send Trøst til Kongeborgen,
Send ned til Hytten Trøst!

